

Skřítek a svatojánská noc v lese

Byl jednou jeden krásný červnový večer a právě nastávala svatojánská noc. Vedoucí připravoval uprostřed lesa pro malé skauty stezku odvahy. Lesní zvířátka trochu bojácně přihlížela, jak podél cesty rozvěšuje po větvích fáborky a staví na pařez velkou láhev se zapálenou svíčkou. Nakonec zmizel ve tmě za lesem.

„Hůůů,“ sdělila sova zvědavým zvířátkům, „právě teď došel do hájovny a s panem hajným tam na zahradě zapálili ohniček. Pak řekl do malé krabičky, že je to připravené, ať začnou posílat kluky.“

„To nebyla krabička, to byl mobil,“ prohlásila straka, která trávila víc času v parcích než v lese a z přítomných ptáků znala lidi nejlépe.

„Co tím myslel?“ zvědavě natáhla čumáček liška.

„To nevím, ale radši se půůůůůjdeme podívat,“ vylétla sova výš nad stromy, aby měla přehled.

Po lesní cestě kráčel s rozsvícenou baterkou malý chlapec a při tom sovím houknutí v něm byla malá dušička. Občas zakopl o některý z vyčnívajících kořenů, ale nezastavil se, naopak vyrazil kupředu rychleji. Kužel baterky pátral po barevných fáborkách a zvědavá zvířátka zpoza stromů sledovala jeho trasu. Pár minut po prvním klukovi se objevil další a další a další... Ten nejmenší klučina, co se na lesní cestě objevil jako poslední, spíš hopsal než šel a zdálo se, že se na rozdíl od ostatních vůbec nebojí. Možná právě proto nedával pozor na cestu a v místě, kde měl zahnout doprava, se vydal rovně.

„Kam to jde?“ polekal se lesní skřítek Dubísek, který už hezkou chvíli ze své oblíbené dubové větve pozoroval celé to dnešní hemžení. „Sovo Hůlinko, houkni na něj trochu, ať se vrátí na cestu. Jestli zabloudí a budou ho tu celou noc hledat, převrátí nám náš les vzhůru nohama.“

„To abych raději běžela pryč,“ polekala se srnka.

Sova slétla na jeden pařez před chlapcem a houkla: „Stůůůůj, chlapče a vrať se na cestu.“

Teprve teď se malý skautík poprvé polekal. Nadskočil a začal utíkat. Pochopitelně nesprávným směrem.

„To špatně dopadne,“ nasadil si Dubísek svou žaludovou čepičku a hupl z větve dolů. Chytil se za liščí ocásek nařídil rezavé kmotře: „Rychle za ním!“

Jak malý kluk utíkal, světlo jeho baterky poskakovalo lesem jako bláznivá bludička.

„Tam né, tam je rokle,“ halekal nešťastně Dubísek, „tam spadneš dolů!“

Ale chlapec neslyšel. Stalo se přesně to, čeho se skřítek obával. Kluk uklouzl a skutálel se po borůvčí ze svahu. Cinknutí skla signalizovalo, že se mu rozbila baterka.

„Jauvajs,“ ozvalo se z rokle, jak narazil do jednoho velkého bludného kamene. Dubísek s velkou obavou spolu s liškou nahlížel dolů. Bez baterky toho ale moc vidět nebylo.

„Krucajs element donr wetr, to ale byla šlupka,“ ozvalo se zezdola zaklení. Jenže pronášet podobná podivná slova uprostřed svatojánské noci, to je vskutku na pováženou. Nikdo neví, co je a co není magickým zaklínadlem. Celý rok se něco říká bez jakéhokoliv efektu, ale v noci svatojánské to může být jinak. Je to noc zázraků a kouzel. A jeden zázrak se přihodil právě nyní. Bludný balvan najednou změnil tvar, protáhl se, udělal dva kroky tam a zase zpátky. I ve tmě bylo vidět, že je ten tvor o něco mohutnější než krokodýl a že má velkou zubatou tlamu.

„Jejda,“ vykulil oči chlapec, „jak to říká máma? Všude, kde jsem já, vždycky se vloudí sem tam chybka.“

„Děkuji ti za vysvobození,“ natáhla se k němu ta podivná dračí hlava, „tisíc let jsem spal a teprve tvé zaklínadlo mi vrátilo život. Dokonce jsi mi dal i nové jméno. Semtam-chybka. Budu ho nosit s hrdostí. Jak se jmenuješ ty?“

„Jenda. Říkají mi Jenda, někdy taky hloupej Honza. Ale já nejsem hloupej!“

„Mohu ti být nějak nápomocný?“ zeptal se drak.

„To teda můžeš,“ ozvalo se shora. Dubísek opustil lišku a skutálel se až k nim. Skřítek byl jen o kousíček větší než dračí oko, ale statečně pokračoval: „Popadni tady toho kluka a rychle ho odnes zpátky na cestu.“

„Pokud mi ukážeš, kde to je, rád vás tam oba donesu,“ mrkl na ně přátelsky drak Semtamchybka.

„Tak na co čekáš? Nasedej,“ mávl na Jendu skřítek.

Kluk pokrčil rameny: „Vedoucí nám říkal, že je dneska kouzelná noc. Ale že bude takhle kouzelná, to jsem fakt nečekal.“

Poslechl skřítku a spolu s ním se posadil na draka. Z kame-
ne probuzený tvor vyběhl na vrcholek rokle, jen to zadu-
nělo. Lesem pak už s nimi krácel trochu pomaleji. Za
malou chvíli zahlédli láhev se svíčkou. U ní stál vedoucí
a nervózně přešlapoval. Po cestě přicházel další mladík,
který se zastavoval a strhával barevné fáborky.

„Tak co? Všichni dorazili v pořádku?“ zeptal se vedoucího.

„Jenda s tebou není?“

„Copak on nedorazil? No nazdar!!!“

„Tak to jsme v pěkném průšvihů.“

„Třeba mu jenom přestala svítit baterka...“

Oba se na sebe vyděšeně podívali.

„Jendóóó! Halóóó! Jsi tu někde?“

„Honzóóó! Ozvi se! Kde jsi?“ halekali oba jako na lesy, až
se i stromy otřásly leknutím.

Skřítek zabrzdil draka, který se chtěl k lidem rozběhnout.
Pak strčil do chlapce.

„Tak na co čekáš? Běž za nimi. Myslím, že hledají právě
tebe.“

„Vy se mnou nepůjдете? Chtěl bych vás ukázat ostatním
klukům,“ loudil Jenda.

„Co je z lesa, má zůstat v lese,“ usmál se Dubísek, „ty sám
za námi můžeš někdy přijít, ale ostatním my se nikdy neu-
kážeme. Jsme takové malé lesní tajemství.“

„Ale vyprávět o vás snad můžu, ne?“

„Můžeš, ale asi ti nebudou věřit,“ varoval ho skřítek.

„Já vím, ale to nevádí. Tohle byla opravdu kouzelná noc. A já se ještě ráno smál, když nám vedoucí tvrdil, že na ni nikdy nezapomeneme. Moc rád jsem vás poznal.“

„Ještě jednou děkuji za vysvobození,“ natáhl dráček hlavu a nechal se od chlapce pohladit.

„Jendóóó! Honzóóó!“

Kluk se rozběhl ke svému vedoucímu: „Tady jsem, tady!“

„Chválabohu, Jsi v pořádku? Fuj, tys nás vyděsil,“ rozcu-
chal mu vlasy na hlavě vedoucí, „a kde máš baterku?“

„Ta se mi rozbila v té rokli, co jsem potkal draka,“ spustil chlapec a oba jeho průvodci se po sobě se shovívavým úsměvem koukli. Od toho dne měl malý Honzík přezdívku Velký vypravěč. Nakonec, proč ne? Zní to přece mnohem lépe než přezdívka hloupý Honza.

© I. Pacovská - Praha 2011